

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Okręgowej Spółdzielni Mleczarskiej w B.
przeciwko B. P.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 kwietnia 2005 r.,
kasacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w K.
z dnia 6 kwietnia 2004 r., sygn. akt IX Pa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 6 kwietnia 2004 r., sygn. akt IX Pa .../03 oddalił apelację B. P. od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 14 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV Pm .../02, którym to wyrokiem zasądził od pozwanej dochodzoną przez Okręgową Spółdzielnię Mleczarską w B. kwotę.

Od powyższego wyroku pozwana złożyła kasację, w której zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie prawa procesowego (art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 382 i 391 K.p.c.) mające istotny wpływ na wynik sprawy, a polegające na jednostronnej i wybiórczej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz bezzasadnej odmowie przyznania wiarygodności dowodom potwierdzającym teorię

pozwanej przy jednoczesnej niczym nieuzasadnionej odmowie dopuszczenia w sprawie tych dowodów.

Zdaniem skarżącej w sprawie istnieje ponadto potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy jednoznacznej wykładni przepisu art. 233 § 1 k.p.c. albowiem przepis ten nie jest jednoznacznie interpretowany w orzecznictwie. Ponadto zapadły w niniejszej sprawie wyrok Sądu II instancji jest sprzeczny z dotychczasową jednolitą linią orzecniczą dotyczącą stosowania normy art. 233 § 1 k.p.c. wyrażoną m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1973 r. III CRN 291/73; z 8 sierpnia 1967 r., I CR 58/67; z 17 listopada 1966 r., II CR 423/66; z 9 lipca 1971 r., II CR 217/71.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zarówno w piśmiennictwie i orzecznictwie utrwalone zostało, iż okoliczności sporne są dostatecznie wyjaśnione, gdy nie budzą wątpliwości sądu, a wyjaśnienie to może nastąpić poprzez: a) uzgodnienie spornych okoliczności między stronami, b) przeprowadzenie postępowania dowodowego, którego wyniki są zgodne z wynikami, do których miałyby prowadzić przeprowadzenie nowego dowodu (por. uchwałę SN z 15 lipca 1974 r., Kw.Pr 2/74, OSNCP 1974, nr 12, poz. 203; orz. SN z 18 września 1969 r., II CR 308/69, OSNCP 1970, nr 7-8, poz. 130).

Polemika i kwestionowanie ustaleń dokonanych przez sąd w granicach swobodnej oceny dowodów nie wystarcza w ocenie Sądu Najwyższego do przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Przedstawione, w zakresie podstaw kasacji, przepisy proceduralne nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie i nie wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego, a wywiedziona przez skarżącą argumentacja na okoliczność naruszenia postępowania dowodowego nie podważa wniosków jakie w tej kwestii wysnuły sądy niższych instancji. Ponadto wyroki sądów niższych instancji wydane w przedmiotowej sprawie, nie zostały oparte na regułach postępowania dowodowego pozostającego w sprzeczności, jak sugeruje skarżąca, z jednolitą linią orzecniczą Sądu Najwyższego reprezentowaną m.in. w wyrokach, których tezy brzmią: III CRN 291/73 z 30 listopada 1973 r. „Nie można opierając się na jakichś ogólnych rozważaniach rozstrzygać kwestii walurowości określonych dowodów w jakiś

sposób generalny i abstrakcyjny w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego. (...); I CR 58/67 z 8 sierpnia 1967 r. „1. Przysługujące sądom prawo swobodnej oceny dowodów musi być tak stosowane, by prawidłowość jego realizacji mogła być w toku instancji sprawdzona. W szczególności ocena zeznań świadków nie może ograniczać się do niektórych tylko przesłanek, jak np. cech charakteru lub rodzaju stosunków łączących świadka ze stroną, lecz powinna także opierać się na zestawieniu treści zeznań z pozostałymi dowodami, naświetlającymi sporne okoliczności w sposób odmienny i na dokonaniu prawidłowego wyboru po rozważeniu wynikłych sprzeczności w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. (...); II CR 423/66 z 17 listopada 1966 r. „(...) 2. Art. 233 § 1 k.p.c. pozostawiając sądowi ocenę wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, nie tylko nie zabrania, lecz nawet zakłada włączenie w skład tej oceny takich niewymiernych elementów, jak zachowanie się stron i świadków w czasie składania zeznań, ich reakcję na dowody przeciwne, oceną pobudek składających do zmiany zeznań. Ocena ta musi być jednak dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału zebranego, a gdy materiał ten jest zbyt skąpy, winna być poprzedzona jego uzupełnieniem na podstawie art. 232 k.p.c. Gdy więc materiał dowodowy ogranicza się tylko do przesłuchania stron składających sprzeczne zeznania, ocena ich wiarygodności w oparciu wyłącznie o obserwację ich zachowania się i bezpośredniej reakcji na składanie zeznań, bez próby uzupełnienia dowodów w trybie art. 232 k.p.c., narusza art. 233 § 1 k.p.c.”; II CR 217/71 z 9 lipca 1971 r. „Błędny jest pogląd skarżących, jakoby sąd zawsze powinien opierać się na materiałach źródłowych, a jeżeli brak tego rodzaju dowodów, niedopuszczalne jest opieranie pozytywnych ustaleń na dowodach pośrednich. W systemie bowiem, który opiera się na swobodnej ocenie dowodów i tzw. "dowodzie wolnym", nie można z góry pozbawiać innych dowodów, poza dowodami bezpośrednimi, mocy dowodowej, oczywiście, przy uwzględnieniu zasad, które znalazły wyraz w art. 233 § 1 k.p.c.”

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.